

Zeventiende Cobbenhagedictee Tilburg

Auteur: Corné van Doorn

Artefacten

De geprivilegieerde positie die de kunst eeuwenlang heeft bekleed staat heden ten dage zwaar onder druk: waar kunstenaars eerst in de ogen van velen linea recta vanuit de Parnassus hun edele werk verrichtten, soms met toepassing van de trompe-l'oeil, worden zij tegenwoordig nogal eens neergezet als non-valeurs die parasiteren op de door diverse crises geslonken financiën van de staat.

Voor hen rest nu slechts een beroep op een moderne vorm van mecenaat: creëer een kunst waardoor je rijke bankiers pleaset of tracht in de huidige populistische epoche door de massa niet versmade artistieke events te organiseren waardoor crowdfunding je ten deel valt en enige vorm van authenticiteit niet contraproductief werkt.

In het heersende ik-tijdperk word je als naïeve toeschouwer daarenboven nogal eens geconfronteerd met velerlei uitingen van egotrippende individuen die in een flow van kosmische zelfvergroting à la Bilderdijk hun schamele trivialia aan de goegemeente presenteren: selfies al of niet gefotoshopt en zelfs rubensiaanse belfies, getatoeëerd en gepiercet.

Met enige lenigheid van denken kunnen we ons nochtans andere vormen van artisticeit voor de geest halen. Bijvoorbeeld de wereld van de haute cuisine waarin de haut chic zich in restaurants met een of meer Michelinsterren verlustigt aan dinertjes met als voorgerecht sint-jakobsschelpen, als tussengerecht een skrei met kaviaar in een saus op basis van bechamel, als hoofdgerecht een saignant gebakken chateaubriand in Provençaalse saus om te eindigen met een kaasplankje met roquefort, camembert, munster en gorgonzola.

Ook de sport kent zijn hoogstandjes: biljarters die na de acquitstoot schitteren met piqués en massés, kunstschaatssters die verbazen met goed uitgevoerde pirouettes, axels en rittbergers; en met het wereldkampioenschap voetbal in het verschiet hopen we natuurlijk allen op met cruijffiaanse techniek uitgevoerde een-tweetjes eindigend in een perfecte lob of een fraai aangesneden volley in de kruising.

Mogelijk is ook het meedoen aan dictees een vorm van kunst: de noeste en heroïsche poging om de strijd tegen de regels van het accent circonflexe, de apostrof en tussen-n te winnen. Of is zo'n dictee slechts een trucje uit de trukendoos van een wereldvreemde knutselaar, die jullie desalniettemin zonder coulance de fouten aanrekent voor het goede doel?